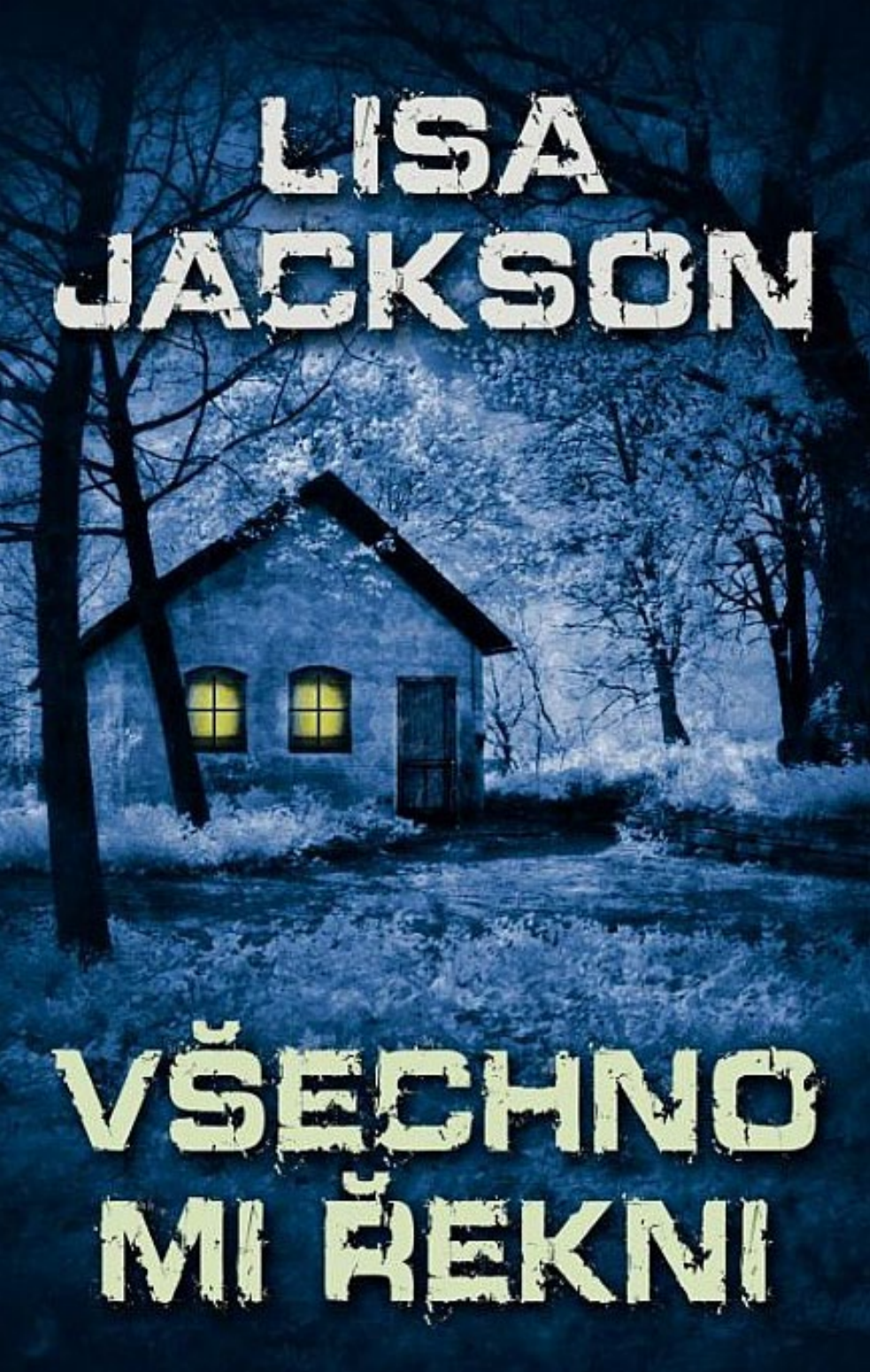

LISA
JACKSON

VŠECHNO
MI ŘEKNI

LISA JACKSON

**VŠECHNO
MI ŘEKNI**

2014

Copyright © 2013 by Lisa Jackson
Translation © 2014 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TELL ME,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2013,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-7498-024-4

Věnováno obyvatelům Savannah.

Miluji vaše krásné město, byť s ním nakládám po mém.

PROLOG

Měl chladnou ruku. Když ji hladila po noze, plynule přejížděla po lýtku, provokovala a lechtala, až cítila příjemné mrazení v zádech; rozdmýchávala žár v jejích nejhlubších útrobách. Pokračovala stále výš, s lehkostí jí klouzala po kůži, téměř se vlnila.

„Ne,“ chtěla se bránit, ale nemohla, protože jí selhal hlas a ve skutečnosti si nepřála, aby přestal. Jeho dotek byl magický. Božský. A přímo nebezpečný. To vše dobře věděla, ačkoli se zatím neprobudila.

Vznášela se kdesi mezi bdělostí a spánkem, myslela, že je na prahu snu, vnímala konejšivé teplo, až zatoužila zachumlat se pod deku celá.

Nicméně se oddávala smyslnosti doteku. Byl vzrušující. Což pro ni znamenalo průšvih. Velký průšvih. Nedokázala však přestat. Ani teď, když si uvědomovala, že horší chvílku na to, aby jí klouzal dlaní po holé kůži, si vybrat nemohl.

Do nosu jí pronikala vůně páleného dřeva a postel byla teplá a přívětivá, přestože venku slyšela vzdychat vítr, který rozechvěl tabulky v oknech.

Amity si matně vzpomínala, že není doma; její hrozná matka všechny donutila, aby odjeli sem, na konec světa, navíc uprostřed noci.

Přesně tak. Amity neležela ve svém pokoji v pronajatém domě, v němž bydlela s matkou a mladšími sourozenci. Nebyl zde zámek na dveřích, neměla jak si zajistit soukromí.

Jenže matka je venku nebo spí, a teď je Amity s ním.

Opravdu?

Není to hloupost?

Na prahu říše snů usoudila, že zariskoval, aby k ní přišel... jistěže. Bez ohledu na nebezpečí. Jenže ona usnula, a teď se stále nacházela v tom rozkošném stavu mezi plným vědomím

a snem. Jemu se nějak podařilo uniknout Blondellinu ostřížimu zraku. Zřejmě se potají vkradl do srubu a vklouzl jí pod přikrývku. Panebože, je opravdu dobrý. Zkušený. S ním si připadala jako žena, ne jako dívka.

Samozřejmě, ne všechno bylo dokonalé a teď... teď nastaly velké potíže. Amity potřebovala někoho, s kým by si o nich promluvila, a tak zavolala kamarádce Nikki. Naléhala na ni, aby se potají vyplížila z domu a přišla za ní do srubu u jezera, a ona slíbila, že to zkusí, ale nakonec Amity zklamala, stejně jako všichni ostatní v jejím žalostném životě. Inu dobrá. Nebude se jí muset svěřovat se svým tajemstvím. Prozatím.

A on se dostal dovnitř bez povšimnutí, přišel za ní, miluje ji. Poprvé v životě si připadala v bezpečí.

Přesto cosi nebylo v pořádku. I ve svém polosnu věděla, že musí být opatrní.

Potichu.

Téměř bez hlesu.

Doufala, že temnota je dostatečně skryje, ačkoli brzy budou pochopitelně muset vyjít se svou láskou na světlo před celým světem. To pomýšlení jí hrálo stejně jako jeho dotek.

Měla vyprahlé rty, neuvažovala jasně, nacházela se stále v polospánku. Zdálo se jí, jako by odkudsi z dálky slyšela psí štěkot, ale samozřejmě na tom nezáleželo. Záleželo jí pouze na něm. Uvědomila si, že od chvíle, kdy se jí začal dotýkat, ze sebe nevypravil ani slovo, a tak tiše špitla: „Pojď blíž.“ Očekávala tíhu jeho těla, nemohla se dočkat, až se dotkne jejího, a tak byla zklamaná. Uvědomovala si jediné – jeho ruku, dlouhou a hladkou, jak jí klouže po holé kůži.

Že by byl jen opatrný?

Nebo v tom je něco víc?

Jak zvláštní, že se k ní naléhavě netiskne, nelíbá ji na krk, ani ji neobjímá a nedotýká se jejích řader. Měl by jí už zabořit prsty do vlasů a najít svými horkými dychtivými rty její podobně dychtivá ústa.

Jenže dnes večer se držel zpátky. Hrál svou hru. Provokoval ji.

A matka je tak blízko. Nebo ne? Že by snad Blondell odešla a jako vždy předpokládala, že se Amity postará o mladší sourozence? Poslední dobou... kdo ví?

Nicméně pro něho byl pobyt zde nebezpečný. Mohli by je přistihnout. Zatím by neměli. Maličko se zavrtěla, dychtila po jeho laskání, ale on ji jen dál hladil a přejížděl po ní celou svou paží.

Sunul dlaň hedvábně hladkým dotekem po jejích stehnech a výš kolem boků, přes hrudník, po celé délce jejího těla.

Ach panebože, jak kouzelné! Jenže si zahrávají s ohněm. Ona si s ním zahrává už dávno. Proto se dostala do takových potíží.

Vklouzl jí rukou mezi nadra a stále ji posouval vzhůru, ale záhadným způsobem se mu dařilo dotýkat se jí zároveň na stehně, břiše a...? Počkat! Něco není v pořádku.

Už se probouzela, sen se rozplýval...

Hluboce vzdychla a nadzvedla víčka. Ještě se pořádně nerozkoukala, ale vnímala místnost utopenou ve tmě, až na nepatrné světlo z krbu a stažený knot petrolejové lampy na nedalekém stolku. Ležela na rozkládací pohovce a nad sebou měla podkrovní, slyšela, jak do střechy srubu bubnuje déšť. Prudce a vytrvale. Ale... je sama. Nikdo tu s ní není. On na matraci vedle ní neleží. Ne. Všechno byl jen sen.

Jedinými dalšími obyvateli staré chatrče jsou pouze její bratr a sestra.

Jen Niall a Blythe, kteří spí nahoře v podkrovní. A máma je asi pořád ještě na verandě. Vždyť říkala, že tam jde, když jsi začala usínat a ona popadla otevřenou láhev vína a sklenku a prošla dveřmi propojujícími verandu s touto místností.

Přesto jí cosi připadalo v nepořádku. Ten sen byl tak skutečný. Jenže pokud zde, vedle ní, není *on*, co pak k čertu...?

Hlavou se jí rozezněly poplašné zvony.

Někdo – ne, pozor, *něco* – se jí dotýkalo, a teď dokonce... Ach, Matičko boží! Otíralo se to o ni a náhle se to zastavilo a táhlo se to po ní v celé své délce.

Ach *ne!*

Ssss!

Mozek jí pročísl syčivý zvuk.

Pro lásku boží, ne!

V čiré hrůze vykřikla, zběsile odhodila příkrývku a neobratně na posteli couvala jako krab. Had, v jehož nehybných očích se rudě odrážela zář skomírajících uhlíků v krbu, prudce cukl špičatou trojúhelníkovou hlavou.

Zaječela, snažila se vyskočit z postele, ale nohy se jí zamotaly do příkrývky. „Mami!“

Příliš pozdě! Had zaútočil rychle jako blesk, měděně rudou hlavu stále jasně viděla. Ostrými zuby se jí zakousl do nohy. Celým tělem jí projela palčivá bolest.

„Mami!“ vrískala Amity, natáhla ruku k nočnímu stolku, nahmatala podstavec petrolejové lampy s knotem staženým tak, že sotva svítila. V tu chvíli se had bleskurychle vyplazil z postele ven. „Ach, bože, ach bože, bože, bože! Mami!“ Amity se zmocnila naprostá panika, popadla lampu a prudce s ní mrštila proti zdi. Sklo se roztránilo a petrolej vybuchl v oslepujícím záblesku, který rychle pohasl.

Had.

Kde je sakra ten had?

Já umřu... Bože můj... „Mami! Kde kruci vězíš? Mami! Pomoc! Had!“ křičela. Bála se slézt z té pitomé postele, jen se otočila ke dveřím na verandu a ve stínech zahlédla temnou postavu. „Pomoc! Panebože! Mě...“ Srdce jí bušilo, po celém těle jí vyrazil pot. „Mami?“ šeptala, k zbláznění vystrašená. „Právě mě uštkl had! Je pořád vevnitř, ach, krucipísek! Slyšíš mě?“ Po tvářích se jí řinuly slzy, srdce vyskakovalo z hrudi. „Musíme do nemocnice.“

Pohyb.

Byla to silueta jedné osoby? Nebo dvou?

Ve tmě a bez kontaktních čoček to Amity nedokázala poznat. Bylo jí to ale jedno. Líbali se? Pro lásku boží! Anebo spolu snad zápasili?

„Mami!“ Počkat, počkat. To není máma, ne? Je to jen jedna osoba, trochu vrávorá. Nebo ji šálí zrak? Z podkroví nad ní se ozval zmatený dupot. Kroky. Její sourozenci!

„Nialle! Blythe! Zůstaňte nahoře!“ křičela, když v matném světle spatřila v ruce postavy obrys pistole.

Chce snad máma zastřelit hada? Tady vevnitř? Potmě? Proč krucinál nerozsvítí a...

V té chvíli si uvědomila, že hlaveň pistole míří na ni.

„Ne!“ Přikrčila se na kraji rozkládací pohovky a ukazovala na místo, kudy se had odplazil. „Je támhle, kruci! Ploskolebec, myslím. Mami...“

Prásk!

Srubem zahřměl ohlušující výbuch.

Záblesk světla.

Hlaveň pistole sebou maličko cukla dozadu.

Amity dopadla na zatuchlé polštáře na pohovce, břichem se jí rozlila bolest.

Nevěřicně uvažovala. Někdo po ní vystřelil? Někdo ji zastřelil? To není možné... Jenže se jí mezi prsty řinula krev a svědčila o něčem jiném; potvrzovala to, co si nechtěla připustit, že si totiž někdo přál, aby zemřela.

Ještě pořád ječela, i když se všechno kolem ní propadlo do temnoty.

2. prosince

První rozhovor

„Jen mi řekněte, co víte o té noci. Dovolte mi převyprávět váš příběh veřejnosti. Pokud jste se nepokusila zavraždit své děti, pokud jste jim nechtěla ublížit, pak mi povězte pravdu. Budu vašimi ústy pro svět venku. Věřte mi, můžu vám pomoci!“

Oči za sklem ani nemrknou. Vůbec nevím, jestli mou otázku slyšela. Jenže copak někdo, kdo se chladnokrevně pokusí zavraždit své děti, poslouchá jiné? Nebo se snaží svůj čin vysvětlit?

Když sedím v maličké kóji připomínající otevřenou telefonní budku s nepohodlnou stoličkou, s těžkým telefonním sluchátkem v ruce a před sebou mám tlusté torzené sklo, oddělující svobodné od zadržených, ze všech sil usiluji o přesvědčivý a nadšený tón v naději, že z osoby na druhé straně průhledné přepážky vymáčknu pravdu.

Jenže to je patrně nemožné.

Vězeňkyně mě podezírá, že mám něco za lubem. Že informaci, kterou bych případně z tohoto rozhovoru získala, zneužiji pro své vlastní účely, což pochopitelně není daleko od pravdy.

Zírám přes umouněné sklo na ženu, která poskytla souhlas s naším setkáním, ženu, které veřejnost nemůže přijít na jméno, ženu, která mi leze na nervy tak, že váhám, jestli se mi to vůbec podaří, jestli se kdy dozvím pravdu, má-li pravda vůbec zaznít. V očích jí doutná podezřavost a také ještě něco víc, cosi téměř skrytého. Zoufalství? Strach? Nebo je to výčitka?

Jako by věděla.

Jenže proč by nevěděla?

Ne že bychom se vůbec neznaly.

Srdce mi maličko poskočí a chci vzít nohy na ramena. Schovat se. Nicméně se přinutím sedět na odřené stoličce, kde přede mnou seděly už tisíce lidí.

„Můžu vám pomoci,“ žadoním, a když slyším ve svém hlasu tak zoufalý tón, v duchu se otřesu odporem.

Jako by maličko zaváhala. Je to krasavice s vysokými lícními kostmi, velkýma očima a plnými rty, byť má na sobě ošumělý vězeňský stejnokroj, není namalovaná, kdysi lesklé vlasy jí prokvétají šedinami a původně dokonalou pleť jí už zbrázdilo pár jemných vrásek. Léta uplynulá od hrůzného zločinu, z něhož je obviněna, k ní byla překvapivě laskavá.

V chodbě na mé straně tlustého skla se ozývá hluk, z ostatních kóji ke mně doléhá šepot hlasů. Není zde sebemenší soukromí, rozhodně ne, když jsou na strop připevněné kamery a dozorci sledují celou řadu nás, svobodných lidí, pokoušejících se mluvit s vězni.

Slyším, jak starší žena po mé pravici vzlyká a snaží se tiše hovořit. Došourala se sem přede mnou. Na hlavě má šátek a otírá si kapesníkem oči. Snubní prstýnek je jí už volný, smutek z ní přímo číší.

Stolička po mé levici je prázdná. Muž, asi třicátník, s potetovanými pažemi a pečlivě udržovanou muškou pod spodním rtem – jediným porostem na celé hlavě – se vztekle řítí ven, jeho doznívající kroky se rozléhají v samotě znavených duší obývajících tyto prostory.

Jenže já se nesmím nechat rozptylovat šumem hovoru ani zvukem kroků, natož občasným výbuchem hořkého smíchu. Mám málo času a chci jen jednu maličkost: pravdu a celou pravdu.

„No tak, můžu vám pomoci! Skutečně,“ naléhám, ale v mém koutku, kde přímo cítím, jak místní kamery celý rozhovor nahrávají, panuje pouze ticho, a ona na mě zírá přes sklo, tichá jako smrt.

1

„Já vím, já vím. Dělán na tom. Fakticky! Potřebuju prostě jen ještě trochu času, než najdu vhodný materiál.“ Nikki Gilletteová vzhledla ke střešnímu oknu, do jehož tabulky bubnoval déšť. Za oknem viděla chmurnou oblohu šedivého odstínu s těžkými oblaky zbarvenými nadcházejícím soumrakem, rychle halícím město. V podkrovní pracovně ležel na sedátku pod oknem kocour Jennings stočený do klubíčka, oči zavřené, špička zlatavého ocasu se mu ve spánku občas nepatrně zvedla. Při pohledu na něj se Nikki v duchu opakovaně nabádala, že musí zítra vyzvednout Mikada z psiho salonu. Měla hlavu tak zaplněnou vlastními problémy, že na něj dnes zapomněla. Naštěstí ji Ruby ujistila, že si pro psa může přijet klidně až zítra – a bez příplatku. Byla široko daleko proslulá svou laskavostí.

Nikki se hrbila nad stolem, jednou rukou si tiskla k uchu telefon, ve druhé si pohrávala s perem. Rozhovor probíhal v napjaté atmosféře. Téměř vyostřené. A projednou věděla, že je to její vina. Tedy přinejmenším částečně.

Agentka jí vysvětlovala, proč nakladatel odmítl její návrh na téma nové knihy a Nikki mezitím pohlédla na monitor počítače, na jehož obrazovce plynule běželo zpravodajství – upozornění, že se do vnitrozemí řítí další bouře, nejnovější důležité zprávy.

„Co je špatného na nápadu psát o Škrtiči z Bay Bridge?“ divila se Nikki, ale v hloubi duše odpověď znala.

Ina slyšitelně vzdychla. „Tak zaprvé je ze San Franciska.“

Nikki si dokázala představit svou agentku, jak obrací v sloup výrazné hnědé oči nad okrajem bifokálních brýlí, které si vzdychky posadila až na samou špičku nosu. Sedí ve své maličké kanceláři, po ruce šálek kávy, a druhý, zapomenutý možná už od včerejška, stojí na hromadě papírů odsunutý do jednoho rohu masivního pracovního stolu.

„Navíc ses s ním nikdy nesetkala,“ dodala ochraptěle. „A protože je starý dobrý Bay Bridge obrovskou zprávou na Západním pobřeží, vsadím se, že už o něm napsali na tucty článků i knih místní novináři a publicisté, kteří tam bydlí. Víš, možná mám někde dokonce nabídku i na tohle téma, a našla bych ji, kdybych měla čas sáhnout do té haldy žvástů na svém stole trochu hlouběji.“

Další dobrá připomínka. Popuzující, jistě, ale pravděpodobně přesná. „Fajn, fajn, ale poslala jsem ti taky nápad na knížku týkající se Otce Johna z New Orleans.“

„Kdo ví, co se s tím magorem stalo? Vrah převlečený za kněze! Běhá mi z toho mráz po zádech. Jo, já vím. Líp to sem zapadá, je to geograficky blíž a nesrovnatelně zajímavější než Škrtič z Bay Bridge, ale přiznej si jedno. Nemáš s ním nic společného. Nemůžeš ten případ nahlížet zevnitř.“ Najednou se odmlčela. Nikki slyšela tlumené: „Vyřid' mu, že hned zavolám,“ a vzápětí Ina pokračovala v hovoru s ní, pohotová jako vždy. „Pokud si matně pamatuju, Otec John zmizel. Buď se odstěhoval, nebo – což je pravděpodobnější – navěky odpočívá v některé z louisianských bažin jako krokodýlí návnada. Nikdo o něm neví a momentálně se o to ani moc lidí nezajímá. Jeho příběh vyšuměl.“

„Stejně tak nikdo neví, co se stalo se Zodiace. Nevraždil už celá desetiletí, ale pořád se o něm píšou knihy. Natáčejí filmy.“

„Pche! Jenže to dělají spisovatelé a producenti, kteří nemají nové nápady. Důvod, proč se tvé první dvě knížky prodávaly tak dobře, tkvěl v tom, že představovaly svěží vítr, a navíc ses dostala k vyšetřování dost blízko.“

„Až moc,“ dodala Nikki a v duchu se otřásla, když si vzpomněla na své nadmíru blízké a osobní setkání s Hrobařem. Ten hrůzný zážitek jí dosud narušoval klidný spánek a přinášel noční můry, z nichž se probouzela vlastním křikem, zalitá studeným lepkavým potem.

„Rozhodně ti neradím, aby ses znovu stala obětí, věř mi. Jenže určitě dobře víš, že musíš napsat něco, k čemu jsi citově připoutaná.“

„To mi opakuješ pořád dokola,“ připustila Nikki a rozhlížela se po své maličké podkrovní pracovně s vestavěnými policemi, polstrovaným sedátkem pod oknem a lampičkou na čtení. Jak útulné! Místnost provoněná svíčkami, které každé ráno zapalovala. Ideální prostor k nerušenému psaní, pokud by tedy měla materiál, jenž by stál za přenesení na papír.

„Mám následující návrh,“ prohlásila Ina. „Tvá první knížka zabrala tak dobře – přinejmenším dle názoru nakladatele – z toho důvodu, žeš měla osobní kontakt s tématem, bylas součástí příběhu. A přesně to potřebuješ.“

„Jenže to se stane jen jednou za život,“ namítla Nikki, pohrávala si s perem v prstech a popojížděla na pracovní židli sem a tam.

„Možná,“ připustila Ina. „Hele, nikdo samozřejmě nechce, abys byla znovu obětí. Bože chraň! Ale i se svým druhým titulem jsi měla osobní propojení.“

V tom spočíval ten problém. Nikki skvěle prodala svou první knihu *Rakev pro dva*, skutečný příběh vraha, kterému dala přezdívku Hrobař. Šlo o psychicky narušeného člověka, jemuž se podařilo ochromit Savannah, než si vzal na mušku samotnou Nikki. Neměla v nejmenším úmyslu znovu se dostat k nějakému šílenci tak blízko, smlouva nesmlouva. V knize *Rakev pro dva* promísila špetku černého humoru se svými osobními prožitky ze setkání se šilencem, takže se jí prodalo několik tisíc výtisků a upoutala pozornost producenta kabelové televize, která se zajímá o obzvlášť bizarní skutečné kriminální příběhy. Nabídli jí možnost smlouvy, ale zatím ještě nic neupřesnili.

Na svou druhou knihu *Mytické krevní pouto* měla Nikki také přímé napojení. Zblízka tenkrát sledovala postupné rozkrývání zločinu. Pracovala v Savannah v redakci *Majáku* a dostala se k informacím z vyšetřování, do něhož častokrát sama vstoupila, čímž naštvála naprosto všechny kolegy novináře z rubriky zaměřené na krimi. Dotyčný zločin se odehrál mezi členy starého jižanského rodu Montgomeryových, stíženého neštěstím, obsahoval dostatek hrůzných prvků, aby čtenáře zaujal, a tak se zrodil další bestseller. Nikki se snažila co nejvíc přiblížit policejnímu vyšetřování, přitom se důvěrněji seznámila s detektivem

Piercem Reedem a jejich vztah se rozvinul v cosi hlubšího. Nyní s ním byla zasnoubená a čekalo se, že napíše pro svého nakladatele knihu číslo tři. Už na ni měla i smlouvu, ale zatím s žádným navrhovaným tématem neuspěla. Chyběl jí zkrátka ten správný příběh.

Ina pokračovala: „Víš, každý měsíc vycházejí tucty knih o skutečných zločinech. Jenže ty tvé vyčnívají právě kvůli osobnímu pohledu. Vem si například Ann Ruleovou. Ta přesně ví, co dělá. Četla jsi přece její knihu *Cizinec po mém boku*. Všem nahání husí kůži právě kvůli tomu, že Ann znala Teda Bundyho. Byla při tom.“

„Zdá se, že si vedla dobře i s dalšími příběhy, kde vraha osobně neznala.“

„Já se jen snažím říct, že bychom uvítali další *Rakev pro dva* nebo *Mytické krevní pouto*.“

„Nebo *Cizince po mém boku*.“

„Jo. To bych taky brala.“ Nikki slyšela v hlasu své agentky úsměv.

„To se vsadím!“

„Určitě na něco přijdeš. Jistojistě.“

„Tobě se to řekne.“ Nikki si protáhla záda a vstala. Sedí už celé hodiny. Napsala článek do novin a teď cítila, jak její páteř přímo volá po uvolnění. Musí vyrazit ven. Zaběhat si. Rozpumpovat krev. Nikki sice své agentce oponovala, ale dobře věděla, že má Ina pravdu. Sama se už nemohla dočkat, až rozpracuje další knížku, svrběla ji ruka, nejraději by se už pořádně zakousla do nového materiálu o nějakém příšerném, velkolepém zločinu.

S mobilem na uchu přešla k oknu, z něhož se jí šťastným řízením osudu otevíral nádherný výhled na Forsythův park s úchvatnou starobyklou fontánou a hustým porostem typických jižanských dubů. Ze své pozorovatelný nad úroveň třetího patra mohla pohodlně sledovat lidi v parku, a viděla dokonce až za stromy, nad střechy Savannah. Ten výhled milovala. Byl jedním z důvodů, který ji přesvědčil ke koupi tohoto starého rekonstruovaného sídla. Lépe honorář za knihu utratit nemohla. Dvě podlaží pronajímala a sama si nechala nejvyšší patro

s krásným podkrovním prostorem. Díky koupi vlastní nemovitosti však vězela po krk v dluzích.

„Heleďse, Nikki, blíží se okamžik rozhodnutí. Možná bys měla promluvit s Reedem, třeba ti dovolí, abys mu při vyšetřování nějakého zločinu pomáhala.“

Nikki pohlédla na zářivý diamant na prsteníčku levé ruky a ušklíbla se: „No jo, jasně. Dobře víš, že nemíním Reeda zneužívat.“

„Myslela jsem si pravý opak.“

Ina si rozhodně nebrala servítky.

„Díky, fakt.“ Nikki v duchu jen bolestně sykla. Pohlédla na fotorámeček na stole, kde se k sobě s Reedem tulili na pozadí dun a přímořských travin, s tvářemi zrůžovělými po běhu v písku. Foukal větřík a její světlé nazrzlé vlasy vlály Reedovi do obličeje. Oba se usmívali, oči jim jen zářily. Záběr vznikl v den, kdy ji přímo na pláži požádal o ruku.

Nyní tedy uvažuje o tom, že by jejich vztah ohrozila?

„Fajn, asi nemyslím přímo *zneužívat*, pochopitelně, ale možná by tě prostě mohl nechat nahlédnout do nějakého aktuálního případu.“

„To není Reedův styl.“

„Copak se ti už nepodařilo vnutit se mu do vyšetřování dvou případů?“ připomněla jí agentka a Nikki rozpačitě přeshlápla. Bývaly časy, kdy by pro dobrý materiál udělala téměř cokoli, ale to bylo ještě před tím, než kývla na to, že se stane paní Reedovou.

„Na tohle zapomeň, Ino, jo? Hele, i kdybych ho přinutila k souhlasu – a dovol, abych zdůraznila, že to je obrovské KDY-BY –, tak tady v Savannah prostě po ulicích neběhají šílení psychopati s nožem v ruce, chápeš?“

„Každé město a jeho okolí má své prapodivné zločiny. Musíš prostě jen nakouknout pod správný kámen a pořádně hledat. Divila by ses, co se dá najít. Lidi jsou divní, Nikki.“

„A já mám být ta, kdo z toho něco vytříská.“ Nikki se nenamáhala skrývat v hlase sarkasmus.

„Přesně to ti jde nejlíp! Tak se trochu porozhlídni,“ přesvědčovala ji Ina. „Zkus obracet správné kameny. Přitlač Reeda, ať ti

prozradí něco z nových případů, nebo klidně i ze starých. Něco z něho musíš vydolovat. Na čem teď policie pracuje?”

„Reed se mi nesvěřuje. Ani nikomu jinému. To prostě není jeho styl.“

Ina se nedala přesvědčit. „Ani v posteli? Však víš, v posteli se chlapi otevrou nejvíc.“

„Tak daleko bych fakt radši nezacházela.“

Ina si nahlas povzdechla. „Nehraj si přede mnou na stydlivku. Znáš tě, Nikki. Když něco chceš, jdeš si za tím, jen abys to dostala, bez ohledu na překážky.“

„Vzpamatuj se, Ino! Zkus si to představit. Kdyby po Savannah volně pobíhal nějaký sériový vrah, nemyslíš, že bych o tom něco věděla?“

Málem slyšela, jak její agentka horečně uvažuje. Ina byla nesmírně inteligentní čtyřicátnice, maličká – nanejvýš sto padesát – a navíc jediná agentka v New Yorku, které nevadilo riskovat. Když jí Nikki ukázala svůj první rukopis, kývla, že ji bude zastupovat. Ina viděla to, co ostatní neviděli a teď – k čertu s ní! – se snažila z Nikki vyždímat stejně kvalitně ztvárněné téma, které zkrátka *stojí za uveřejnění*. „Tak buď prostě vynalézavá!“ naléhala dál a Nikki slyšela, jak jí cinkají náramky – patrně když zvedla telefon výš k uchu. „Možná to tentokrát nebude sériový vrah jako takový.“

„Jenom nějaká zvrhlá zrůda s úchylkou na krvavé fetiše?“

„Jakékoliv – ruce, nohy nebo řadra. Prostě ulítlé obsese, které ho dokážou nakopnout.“ Ina se zasmála hlubokým hrdelním smíchem zhrublým dlouholetým kouřením. „Jo, to by asi zabra- lo.“ Odkáslala si a dodala nadšeněji: „Dobře víš, že termín ode- vzdání je za šest měsíců. Knížka by měla vyjít příští rok, pokud nemíníme naštvat nakladatele a chceme značku Nikki Gillet- teová udržet.“

No jistě, to Nikki velmi dobře věděla. Stanovené datum měla červeně vyznačené ve svých dvou papírových kalendářích a zvýrazněné i ve virtuálním diáři v počítači. Nemínila zapome- nout, a vlastně ani nemohla. Její domovský list *Maják* pomalu skomíral a byl už jen stínem své bývalé podoby. Docházelo k ob- rovskému a bolestnému zeštíhlování na všech stranách. Nikki

dnes pro *Maják* pracovala jen na částečný úvazek a byla ráda, že má vůbec práci. Stále více spoléhala na příjmy a tantiémy ze svých knih. Balancovala mezi rozpočtem, novými technologiemi a vlastními ambicemi, a pokud jde o finance, zatlačila sama sebe do kouta. Byla by pitomá, kdyby tuhle práci nevzala. „Jasně, jasně. Něco vymyslím,“ odpovídala a sama sebe tím překvapila. Když zavěsila, vrtalo jí hlavou, co sakra to *něco* asi bude.

Nechtěla teď ale ztrácet čas a příliš se tím zaobírat. Namísto toho seběhla po točitých schůdcích do své ložnice o patro níž, shodila ze sebe džíný a mikinu a oblékla si věci na běhání – staré tepláky a sportovní podprsenku, seprané tričko a oblíbenou rozdrbanou mikinu s kapucí. Pokud šlo o sport, nikdy na krásu nehleděla. Běžecské boty měla připravené u zadního vchodu. Obula se a hodila si řetízek s klíčem od domu kolem krku, seběhla po vnitřním schodišti a pak zadem ven, sprintem oběhla dům a nevšímalá si nastupujícího soumraku. V hlavě měla pořádný zmatek, a to nejen díky nátlaku na rychlé nalezení co nejskvělejšího tématu pro svou novou knížku, ale také proto, že si zanedlouho měla vzít za muže Reeda. V její rodině se podobné radostné události vyskytovaly málokdy, a ona teď měla v plánu provdat se za policajta – navíc policajta s pošramocenou pověstí, který za sebou nechával řadu zlomených srdcí od San Franciska přes Tybee Island až po Východní pobřeží.

„Ty jsi fakt masochistka,“ zamumlala polohlasem, když klesala na místě a čekala u přechodu na zelenou, aby mohla proběhnout Forsythovým parkem. *A v hloubi duše beznadějný romantik.* Naskočila zelená, ovšem zrovna ve chvíli, kdy poslední auto, nějaké audi, překročilo povolenou rychlost a vyřítilo se přes přechod na červenou. Nikki ucukla zpátky na chodník.

Poté vyrazila, aby se dostala do rytmu, sladila tepovou frekvenci a rychlost. Probíhala pod korunami dubů, z jejichž elegantních větví visely cáry tilandsie, takzvaného španělského mechu. Park na ni obvyčejně působil uklidňujícím dojmem, vnášel jí mír do duše – ale dnes tomu tak nebylo. Její rozháraná mysl jí klidu nedopřála a Inin telefonát všechno jen vystupňoval.

Překonáš to. Zvládneš to. Dobře víš, že ano.

Ve vzduchu cítila tíživý příslib deště. Nad hlavou se jí líně